

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 6, 2026

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:669](#) 17-04-2026

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:680](#) 17-04-2026

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1173](#) 28-04-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1175](#) 28-04-2026

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1041](#) 14-04-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2228](#) 14-04-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2276](#) 07-04-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2077](#) 07-04-2026

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2128](#) 07-04-2026

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2026:2565](#) 22-04-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:9384](#) 15-04-2026

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:4012](#) 13-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1506](#) 10-04-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:9584](#) 09-04-2026

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:2627](#) 08-04-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:8959](#) 08-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2065](#) 02-04-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3518](#) 02-04-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2059](#) 01-04-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3801](#) 31-03-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2072](#) 25-03-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1794](#) 25-03-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:1182](#) 25-03-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:9647](#) 20-03-2026

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:8149](#) 18-03-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2084](#) 05-03-2026

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:3386](#) 05-03-2026

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2071](#) 04-03-2026

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2026:1723](#) 18-02-2026

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:2072](#) 10-02-2026

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2026:2517](#) 28-01-2026

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11949](#) 12-11-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11955](#) 08-10-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:11957](#) 30-07-2025

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:5918](#) 04-03-2025

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2026:78](#) 25-03-2026

RECHTSPRAAK

Boedelgevolmachtigde was niet bevoegd namens mede-erfgenaar indeplaatsstellingsovereenkomst te tekenen.

Samengevat is het erfrechtelijk relevante element in deze pachtzaak de vraag of de door eiser aan een mede-erfgenaar (gedaagde sub 4) gegeven boedelvolmacht mede de bevoegdheid inhield om namens eiser te compareren bij een pachtwijzigingsovereenkomst met indeplaatsstelling tussen de erven en gedaagde sub 5 als afgaand pachter en gedaagde sub 1 als opkomend pachter. Eiser is van mening dat deze overeenkomst niet rechtsgeldig tot stand gekomen is en daarom geen gevolgen moet hebben, althans dat de indeplaatsstelling niet heeft plaatsgevonden. Hij voert in verband hiermee aan dat hij geen toestemming voor deze indeplaatsstelling had gegeven en dat gedaagde sub 4 ten onrechte als gevolmachtigde namens hem heeft getekend. De boedelvolmacht uit 1996 gaf hiertoe volgens hem geen grondslag, waarbij hij erop heeft gewezen dat de volmacht niet zag op moeders deel. Hij stelt daarnaast dat hij kenbaar gemaakt had dat hij niet instemde met de indeplaatsstelling en dat hij de volmacht al had ingetrokken. De pachtkamer leidt uit hetgeen partijen hebben aangevoerd af dat het bij de overige broers en zusters bekend was dat eiser bezwaren had tegen de indeplaatsstelling van gedaagde sub 1 als pachter, in ieder geval op basis van de bestaande reguliere pachtovereenkomst. Het aangaan van de indeplaatsstellingsovereenkomst betreft gelet op hetgeen is bepaald in artikel 3:170 lid 3 BW een handeling waartoe de deelgenoten slechts tezamen bevoegd zijn en gelet op het standpunt van eiser was van een 'tezamen' in dit geval geen sprake. Daarnaast had eiser in ieder geval in een eerdere brief aan gedaagde sub 4 bevestigd dat hij de in 1996 door hem gegeven volmacht niet meer handhaafde. Gedaagde sub 4 had daarom niet namens hem als gevolmachtigde de overeenkomst mogen aangaan. De juiste weg zou in dit geval een vordering tot indeplaatsstelling zijn geweest, zoals die nu alsnog bij (voorwaardelijke) reconventie is ingesteld. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat de wijzigingsovereenkomst niet het gevolg heeft wat daarmee was beoogd. Vervolgens gaat de pachtkamer over tot het erfrechtelijk niet relevante beoordelen van de geldigheid van de pachtovereenkomst en de vordering tot indeplaatsstelling.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland
Datum uitspraak: 04-03-2025
ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:5918
Zaaknummer: 11205021 \ CV EXPL 24-3780
Rechters: T.K. Hoogslag
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank vraagt stukken op om te kunnen beoordelen of legataris belang heeft bij benoeming vereffenaar in vermeend negatieve nalatenschap.

Erflater heeft aan zijn echtgenote/verzoekster een legaat van € 175.000 toegekend. Het legaat is opeisbaar bij verkoop van een door erflater aangekocht appartement. Zijn broers/verweerders zijn tot erfgenamen benoemd, en verweester 1 tot executeur. Verweester heeft de executeursbenoeming aanvaard en de verweerders hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. Verzoekster verzoekt o.m. een verklaring voor recht dat de executele is geëindigd, de veroordeling van de executeur om aan haar rekening en verantwoording af te leggen, en de benoeming van een vereffenaar. De rechtbank stelt vast dat geen ruimschoots toereikend verklaring is afgelegd en dat de executele dan ook is geëindigd. Verder is verzoekster legataris en geen erfgenaam, zodat jegens haar geen verantwoording hoeft te worden afgelegd. Verzoekster wil dat er een vereffenaar wordt benoemd omdat zij twijfels heeft over de vraag of de nalatenschap wel eerlijk en correct wordt vereffend, of het juist is dat er minder baten dan schulden zijn en of haar belangen als legataris wel voldoende zijn meegenomen. De rechtbank overweegt dat ook in geval van een (mogelijk) negatief saldo van de nalatenschap de omstandigheden van het geval kunnen meebrengen dat een legataris voldoende belang heeft om benoeming van een vereffenaar te verzoeken. Dat belang is in beginsel niet meer aanwezig indien voldoende inzichtelijk en duidelijk is gemaakt dat het saldo inderdaad negatief is, de nalatenschap correct wordt vereffend en er geen ruimte meer zal bestaan om tot (gedeeltelijke) uitkering van het legaat over te gaan. In dat geval is het niet zinnig om alsnog een vereffenaar in te schakelen met alle extra kosten van dien. De rechtbank bespreekt de gestelde baten en schulden van de nalatenschap alsook de wijze waarop die schulden worden afbetaald en beoordeelt of er nog een nadere onderbouwing van de baten/schulden/vereffening nodig is en gaat vervolgens in op de vraag of verzoekster in dat licht gezien voldoende belang heeft bij benoeming van een vereffenaar. De rechtbank beschikt nog over onvoldoende informatie om te beoordelen of het erfdeel van erflater in de nalatenschap van zijn moeder correct is vastgesteld. Verweerders worden in de gelegenheid gesteld om aanvullende stukken over te leggen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3386

Zaaknummer: 77521

Rechters: L. Voetelink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ouder die namens minderjarige kinderen tegen moeder procedeert heeft krachtens artikel 1:253 i BW machtiging van de kantonrechter nodig.

Verzoeker en verweerder zijn de ouders van twee minderjarige kinderen en voeren gezamenlijk het gezag over hen uit. Erflater/vader van verweerder is overleden in 2024 en verweerder en haar zus hebben beiden de nalatenschap van erflater verworpen, zodat hun kinderen in hun plaats zijn getreden. De kinderen van verzoeker en verweerder hebben de nalatenschap van erflater beneficiair aanvaard. In het kader van de afwikkeling van die nalatenschap verzoekt verzoeker namens de kinderen dat verweerder wordt veroordeeld om een afschrift van bepaalde stukken te verstrekken, artikel 194 Rv. De rechtbank oordeelt dat verzoeker niet-ontvankelijk is in zijn verzoek omdat hij voor het namens de kinderen tegen hun moeder procederen een machtiging van de kantonrechter had moeten hebben. Het bezwaar van de andere echtgenoot als bedoeld in artikel 1:253i lid 1 BW is daarmee gegeven. Dat de kantonrechter van de rechtbank Midden-Nederland verzoeker en verweerder beiden in een beschikking in januari 2025 heeft gemachtigd tot inzage in en het verlangen van afschriften van alle gegevensdragers en administratie van erflater, is niet hetzelfde als een machtiging om namens de kinderen tegen hun moeder te procederen. De rechtbank ziet echter in wat op de zitting is besproken en de wens van partijen om inhoudelijk tot een afronding van het geschil te komen aanleiding om ten overvloede toch een oordeel over de inhoud te geven. Ook als verzoeker wel een machtiging van de kantonrechter had, was de vordering afgewezen. Partijen zijn het er (inmiddels) over eens dat verzoeker de informatie waar hij om heeft verzocht heeft gekregen: deels al voor de procedure en deels op de zitting.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 02-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3518

Zaaknummer: C/13/776277 / HA RK 25-335

Rechters: J. Huber

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na vaststelling loon door rechter-commissaris wordt door vereffenaar gedaan verzoek tot vaststellen aanvullend loon deels toegewezen.

In 2017 is verzoeker door de rechtbank tot vereffenaar benoemd. Bij beschikking d.d. 25 juli 2025 heeft de rechter-commissaris het loon van de vereffenaar inclusief forfaitaire kosten tot en met de afwikkeling vastgesteld. Het verzoek strekt ertoe dat de rechter-commissaris aanvullend nog loon vaststelt, waarop de verzoeker als vereffenaar recht heeft. Het verzoek is derhalve gedaan nadat de uitdelingslijst ter inzage is gelegd en het salaris reeds is vastgesteld. Na deze vaststelling heeft de vereffenaar het bedrijf echter voortgezet, heeft hij bezwaar gemaakt tegen de schraping van de onderneming uit de Kamer van Koophandel, fiscale kwesties behandeld en overleg gevoerd met de erfgenamen. De daarvoor gedeclareerde uren komen naar het oordeel van de rechter-commissaris voor vergoeding in aanmerking. Omdat deze nadere loonvaststelling van invloed is op het tussen de erfgenamen te verdelen bedrag, beveelt de rechter-commissaris de vereffenaar om de huidige reeds ter inzage gelegde uitdelingslijst in te trekken, en met inachtneming van de nieuwe bedragen een nieuwe uitdelingslijst op te stellen, te publiceren, deze ter inzage te leggen en een afschrift daarvan aan de erfgenamen te verstrekken.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 10-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2072

Zaaknummer: C/03/348697/HA RK 26-

Rechters: W.F.J. Aalderink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een verdelingsgeschil bevestigt het hof in hoofdlijn het oordeel van de rechtbank en gaat verder o.m. in op de gevolgen van de tussentijdse verkoop van enkele onroerende goederen.

Het hof bevestigt in hoger beroep op hoofdlijnen de uitspraak in eerste aanleg [ERF 2022-0073] in de zaak van een complexe verdeling van de nalatenschappen van de beide ouders van partijen en personenvennootschappen. De broers/geïntimeerden 1 en 2 hebben bij de rechtbank onder meer gevorderd om de nalatenschappen, de maatschap en de vof op de door hen genoemde wijze te verdelen. Een derde broer/appellant meent dat de verdeling op een andere manier moet plaatsvinden en vordert verder dat geïntimeerden veroordeeld worden tot betaling van zijn legitieme portie in de nalatenschap van moeder. De rechtbank heeft, voor zover dat mogelijk was, de tussen partijen bestaande gemeenschappen verdeeld en de vordering tot vaststelling van de legitieme portie van appellant afgewezen. Het hof handhaaft de verdeling zoals de rechtbank die heeft vastgesteld, maar komt voor wat betreft de berekening van de waarde van de activa van de vof tot een ander oordeel. Omdat de verdelingen in dit hoger beroep opnieuw aan de orde zijn gesteld wordt daarover in zoverre opnieuw beslist dat het hof ook opnieuw beslist over de peildata. Als peilmoment voor de waardering van tot een gemeenschap behorende goederen geldt de datum van de verdeling, tenzij partijen een andere datum zijn overeengekomen of als op grond van redelijkheid en billijkheid een andere datum moet worden aanvaard. Het hof is van oordeel dat in dit geval uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeit dat moet worden afgeweken van de datum van verdeling als peildatum. Het hof zal gelet op de eisen van redelijkheid en billijkheid bepalen dat uitgegaan moet worden van de peildata zoals die ook door de rechtbank zijn vastgesteld. Daarbij acht het hof van belang dat de vennootschappen (de maatschap en de vof) hun activiteiten in elk geval in 2016 of begin 2017 definitief gestaakt hebben, dat partijen (enerzijds appellant en anderzijds geïntimeerden) in elk geval sindsdien hun eigen weg zijn gegaan en dat zij daarbij kennelijk ook elk een deel van de te verdelen zaken onder zich hebben gehouden. Verder neemt het hof in aanmerking dat de procedure al zeer lange tijd heeft geduurd (de inleidende dagvaarding is van 18 april 2018, de appèldagvaarding van 13 mei 2022 en de memorie van grieven van 31 december 2024). Het hanteren van nieuwe peildata zou betekenen dat de vermogensbestanddelen van de diverse gemeenschappen alsnog en voor

een belangrijk deel opnieuw getaxeerd moeten worden. Daarmee zou de definitieve afwikkeling nogmaals voor langere tijd worden uitgesteld. Het hof ziet verder onvoldoende grond om te veronderstellen dat hantering van de eerder gekozen peildata in plaats van bijvoorbeeld peildata in 2026, tot aanmerkelijk en onredelijk nadeel leidt voor een of meer van de partijen. Het hof stelt de peildata, voor zover dat aan de orde is, gelet op de voorgenoemde omstandigheden vast op de data die de rechtbank in haar beslissing al tot uitgangspunt heeft genomen. Uit de stellingen van partijen volgt dat enkele van de onroerende zaken die met deze uitspraak verdeeld worden, inmiddels verkocht zijn en ook zijn overgedragen. Ook een aantal roerende zaken zou al verkocht zijn. Het hof oordeelt gelet daarop dat de koopprijs die voor een verkochte zaak ontvangen is, in redelijkheid wordt toegedeeld aan de partij of partijen aan wie die zaak was (en wordt) toebedeeld. Daarbij acht het hof onder meer van belang dat elk van partijen bij benadering een evenredig deel van de landbouwgronden krijgt toebedeeld, appellant 2/12 deel en geïntimeerden elk 5/12 deel, zodat verondersteld mag worden dat zij elk in beginsel in zoverre ook in gelijke mate kunnen profiteren van eventuele waardeinstijgingen van het onroerend goed. Verder merkt het hof op dat niet blijkt dat de taxaties die aan de verdelingen ten grondslag liggen zoals de taxatie van het onroerend goed door de deskundige die de rechtbank heeft benoemd onjuist of niet reëel zouden zijn.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2128

Zaaknummer: 200.316.636/02

Rechters: A.A.J. Smelt, H. de Hek en T.K. Lekkerkerker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Welke kleinkinderen had erflaatster voor ogen met de benoeming van de kleinkinderen van haar partner?

De in 2024 overleden erflaatster woonde sinds 1986 samen met de in 2022 overleden Y. Y is eerder kort – minder dan een jaar – gehuwd geweest met X. Kort na de ontbinding van dit huwelijk door scheiding, is Q uit X geboren. Q is door Y erkend als zoon. Uit een daaropvolgend huwelijk van Y, dat eveneens door scheiding is ontbonden, is R geboren. Eiseressen zijn de twee kinderen geboren uit een huwelijk van R. Erflaatster en Y hadden een goede relatie met R, diens echtgenote en hun kinderen/eiseressen. Uit een relatie van Q met gedaagde 1, zijn gedaagde 2 en twee thans nog minderjarige kinderen geboren. Erflaatster heeft tot haar erfgenamen benoemd de kleinkinderen van haar partner Y. In geschil is wie erflaatster daarmee heeft bedoeld: enkel de eiseressen of ook kinderen van Q. Uit de omstandigheden leidt de rechtbank af dat erflaatster, die haar testament opstelde kort voor de geboorte van eiseres 2, uitsluitend eiseressen tot erfgenaam heeft willen benoemen. Dat erflaatster eiseressen daarbij niet met naam en toenaam heeft genoemd en in haar testament de kleinkinderen van haar partner tot erfgenamen heeft benoemd, lijkt vooral te zijn ingegeven door het feit dat eiseres 2 op dat moment nog niet was geboren. Ook een verslag van de uitvaartondernemer van een gesprek met erflaatster kort voor haar overlijden, wijst in die richting.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:8149

Zaaknummer: C/09/690211/HA ZA 25-719

Rechters: L. Amperse

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoge Raad casseert uitspraak hof over verdeling huuropbrengsten nalatenschapsgoederen en verschuldigd zijn van gebruikersvergoeding in lang geleden opengevallen nalatenschappen.

Het gaat in dit geschil – na 36 jaar – over de verdeling van in 1970 en 1988 opengevallen nalatenschappen. In cassatie wordt o.m. geklaagd dat het hof heeft miskend dat huuropbrengsten die zijn verkregen doordat onroerend goed van de gemeenschap wordt verhuurd aan derden, moeten worden gekwalificeerd als vruchten of andere voordelen die het gemeenschappelijke goed oplevert als bedoeld in artikel 3:172 BWC. Het hof heeft daarmee miskend dat de huuropbrengsten naar evenredigheid hadden moeten worden verdeeld. Verder wordt geklaagd dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat een uitzondering bestaat op de hoofdregel dat vruchten en andere opbrengsten evenredig moeten worden verdeeld, als sprake zou zijn van huurinkomsten van een gebruikende deelgenoot als die deelgenoot zelf voor eigen rekening een overeenkomst zou hebben gesloten en dat dan een gebruikersvergoeding zal moeten worden betaald. Een dergelijke uitzondering is volgens het onderdeel niet vervat in de tekst van artikel 3:172 BWC. Het hof lijkt de regeling over vruchten en andere voordelen van een gemeenschappelijk goed te verwarren met de regeling in artikel 3:169 BWC over gebruik door een deelgenoot. Die klachten slagen. Artikel 3:172 BWC bepaalt, voor zover hier van belang, dat de deelgenoten naar evenredigheid van hun aandelen delen in de vruchten en andere voordelen die het gemeenschappelijke goed oplevert, tenzij een regeling anders bepaalt. Vruchten en andere voordelen die een tot een nog niet verdeelde gemeenschap behorend goed oplevert, behoren aldus eveneens tot die gemeenschap. Burgerlijke vruchten zijn rechten die volgens verkeersopvatting als vruchten van goederen worden aangemerkt (art. 3:9 lid 2 BWC). Huuropbrengsten zijn burgerlijke vruchten in de zin van laatstgenoemde bepaling. Ingevolge artikel 3:169 BWC is iedere deelgenoot bevoegd tot het gebruik van een gemeenschappelijk goed, mits dit gebruik met het recht van de overige deelgenoten te verenigen is en tenzij een regeling anders bepaalt. Deze bepaling heeft mede tot strekking de deelgenoot die het goed met uitsluiting van de andere deelgenoot gebruikt, te verplichten de deelgenoot die aldus verstoken wordt van het gebruik en genot waarop hij uit hoofde van het deelgenootschap recht heeft, schadeloos te stellen, bijvoorbeeld door het betalen van een gebruikersvergoeding. Het hof heeft ten aanzien van de huurinkomsten uit het

perceel geoordeeld dat het niet gaat om vruchten van de boedel of inkomsten van de nalatenschap, maar om inkomsten van de gebruikende deelgenoot, dat de verhuur voor eigen rekening van die deelgenoot was, dat er dan sprake is van gebruik met uitsluiting van de andere deelgenoot en dat de gebruikende deelgenoot een gebruiksvergoeding schuldig is aan de nalatenschap. Hiermee heeft het hof hetzij miskend dat behoudens een andersluidende regeling, waarover niets is vastgesteld, de huuropbrengsten van een gemeenschappelijk goed burgerlijke vruchten zijn waarin de deelgenoten delen naar evenredigheid van hun aandelen (art. 3:172 BWC), hetzij zijn oordeel dat in dit geval sprake is van gebruik door een deelgenoot in de zin van artikel 3:169 BWC, onvoldoende gemotiveerd. De enkele vaststelling dat de deelgenoot het perceel voor eigen rekening heeft verhuurd, is in dit verband geen voldoende motivering. Ook succesvol is de klacht tegen het oordeel van het hof dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is voor verzoekers om gebruiksvergoedingen of geïnde vruchten van de nalatenschap te vorderen over de tijd van vóór 11 november 2014. In het licht van de stelling dat verzoekers diverse poging hebben gedaan tot verdeling van de nalatenschappen geeft de Hoge Raad aan dat het oordeel van het hof dat verzoekers nimmer een stuiting hebben gerealiseerd, en nimmer hebben aangestuurd op een overeenkomst omtrent het beheer van de nalatenschapsgoederen zonder nadere motivering onbegrijpelijk is.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:680

Zaaknummer: 25/00704

Rechters: M.V. Polak, H.M. Wattendorff, A.E.B. ter Heide, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een geschil tussen ouder en kinderen over rentevergoeding met betrekking tot geschonken/schuldig erkende bedragen geeft rechtbank bewijsopdracht.

Vader en moeder/erflaatster hebben aan hun kinderen in een notariële akte circa € 17.500 schuldig erkend uit vrijgevigheid. Over deze bedragen is 6% rente verschuldigd. Ook hebben zij diverse bedragen geschonken aan hun kinderen, die deze ontvangen bedragen terug aan hen hebben overgemaakt. Vader is na verloop van tijd gestopt met het betalen van rente. Kort en goed vorderen de kinderen/eisers dat vader wordt veroordeeld tot betaling van de aan hen schuldig zijnde bedragen inclusief daarover verschuldigde rente. De rechtbank volgt vader niet in zijn stelling dat sprake is van geldleningsovereenkomsten onder de ontbindende voorwaarde dat gestopt wordt met het betalen van rente. Vader heeft onvoldoende onderbouwd dat een dergelijke voorwaarde is overeengekomen en de eisers hebben dit betwist. De rechtbank geeft aan dat de na de notariële akte gedane schenking/geldleningsovereenkomsten niet op schrift zijn gesteld. In artikel 7A:1804 van het Burgerlijk Wetboek (BW) (oud), dat ten tijde van het aangaan van de geldleningsovereenkomsten gold, staat dat de hoogte van de bedongen rente schriftelijk moet worden overeengekomen. Dit wetsartikel betreft een vormvoorschrift waarvan de niet-inachtneming tot gevolg heeft dat de renteafspraak nietig is (art. 3:39 BW). Artikel 7A:1805 BW (oud) bepaalt evenwel dat (wel) de wettelijke rente verschuldigd is als de hoogte van de bedongen rente niet schriftelijk is bepaald. De rechtbank geeft partijen gelegenheid zich hierover uit te laten. Ten aanzien van de notariële akte krijgt vader de opdracht aan te tonen dat – zoals hij stelt – is overeengekomen dat hij geen rente meer zou betalen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 28-01-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:2517

Zaaknummer: C/05/447355 / HZ ZA 25-36

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kantonrechter wijst eigen verzoek van bewindvoerder tot ontslag toe, maar verwijst verzoek tot opheffing bewind naar de rechtbank.

De in 2022 overleden erflaatster heeft haar zoon/belanghebbende tot enig erfgenaam benoemd en een bewind ingesteld over zijn verkrijging. Verzoeker heeft die benoeming aanvaard. Thans verzoekt hij zijn ontslag en opheffing van het bewind dan wel de benoeming van een opvolgend bewindvoerder. De reden voor het verzoek is dat er een onwerkbare situatie is ontstaan omdat belanghebbende de volledige zeggenschap over zijn vermogen wil. De kantonrechter willigt het verzoek tot ontslag van verzoeker in. Het verzoek tot opheffing van het bewind splitst de kantonrechter af en verwijst daarvoor naar de rechtbank. Dat is de instantie die bevoegd is om op dit deel van het verzoek te beslissen. Wel wordt een opvolgend bewindvoerder benoemd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:4012

Zaaknummer: K/4101/12060381

Rechters: J.S. Reid

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat mede in geschil is wat de omvang is van een eventuele vordering van de vermeende (ex-)partner van erflaatster moet vereffenaar in procedure worden betrokken.

Eiser en gedaagde sub 2 zijn broers van de in 2024 overleden erflaatster. Gedaagden sub 3 t/m 5 zijn de kinderen van eiser en de gedaagden 6 t/m 9 die van gedaagde sub 2. Gedaagde sub 1 heeft samengewoond en een relatie gehad met erflaatster. In februari 2020 is gedaagde sub 1 op een ander adres dan dat van erflaatster gaan wonen. In haar in 2011 opgestelde testament heeft erflaatster legaten toegekend aan gedaagde sub 1 en haar neven en nichten tot erfgenamen benoemd. De neven en nichten hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. Bij beschikking van 22 januari 2025 is X tot executeur van de nalatenschap benoemd. De executeur heeft de zogenoemde ruimschootsverklaring moeten intrekken vanwege een (vermeende) vordering van gedaagde sub 1 op de nalatenschap waarna in december 2025 X is benoemd tot vereffenaar. Kort en goed is in geschil of gedaagde sub 1 nog recht kan ontlenen aan de ten behoeve van hem gemaakte beschikkingen en of gedaagde sub 1 een vordering heeft op de nalatenschap. Eiser en gedaagde sub 1 hebben hierover diverse (re)conventionele vorderingen ingesteld. De rechtbank gaat in op de rol van de vereffenaar en overweegt dat deze op grond van artikel 4:211 lid 2 BW bij de vervulling van zijn taak de erfgenamen in en buiten rechte vertegenwoordigt. De vereffenaar heeft tot taak de nalatenschap te beheren en te vereffenen (art. 4:211 lid 1 BW). Het instellen van de rechtsvorderingen ter verkrijging van de verklaringen voor recht in deze procedure houdt geen verband met de vervulling van de taak van de vereffenaar, voor zover die verklaringen zien op een eventueel verval van beschikkingen in het testament. De rechtbank is het in zoverre met eiser eens. De vereffening verhindert dan ook niet dat eiser en ook gedaagde sub 1 bevoegd zijn om die verklaringen voor recht eigenstandig te vorderen. Dat ligt anders voor de door eiser in conventie gevorderde verklaring voor recht en de door gedaagde sub 1 in reconventie subsidiair gevorderde vaststelling van een vordering van gedaagde sub 1 op de nalatenschap. Hetzelfde geldt voor vorderingen die zien op afgifte van legaten (door gedaagde sub 1 alleen in het lichaam van zijn conclusie van antwoord genoemd) en/of op afgifte van mogelijk tot de nalatenschap behorende activa. Vorderingen op de nalatenschap of afgifte van legaten en van activa die mogelijk tot de nalatenschap behoren, liggen wel op het terrein van de vereffenaar. De

vereffenaar behoort dan ook voor die vorderingen in de procedure te worden betrokken. De rechtbank is van oordeel dat gedaagde sub 1 de meest gereede partij is om dit te doen omdat hij eiser is in het incident. De rechtbank stelt gedaagde sub 1 in de gelegenheid om de vereffenaar op de voet van artikel 118 Rv, dus met inachtneming van de voor de dagvaarding geldende termijnen, op te roepen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1182

Zaaknummer: C/16/604207 / BE ZA 25-68

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof bevestigt in grote lijn uitspraak rechtbank inzake verdelingskwesties in in 2014 opengevallen nalatenschap.

X, de (groot)vader van partijen, is in 2014 overleden met achterlating van zijn vier kinderen [appellante A, geïntimeerde B, geïntimeerden C en D] als zijn enige erfgenamen. Na het overlijden van D in 2016 is haar erfdeel overgegaan op haar minderjarige zoon, geïntimeerde E. A heeft de nalatenschap beneficiair aanvaard. In 2015 is een vereffenaar benoemd en de wettelijke vereffening van de nalatenschap is in 2019 voltooid. Zie ERF 2024-0580 voor de beslissing in deze zaak van het hof waarin o.m. het verzoek van A om de uitvoerbaar bij verklaarde beslissingen te schorsen wordt afgewezen. Het hof gaat in op de diverse in appèl aan de orde gestelde verdelingskwesties. Zo volgt het hof de rechtbank in het hanteren van een afwijkende (eerdere) peildatum voor de woning die aan een van de erven is toegedeeld. Ook komt een aan erflater uitgegeven recht van erfpacht van een perceel met daarop door erflater gebouwde opstallen aan bod. Het hof stelt vast dat partijen haaks tegenover elkaar staande stellingen innemen en dat het hof niet kan vaststellen welke stelling juist is. Ook biedt geen van partijen aan zijn stelling nader te onderbouwen. Wat wel vaststaat, is dat het recht van erfpacht en het recht van opstal op dit moment in elk geval zijn beëindigd en niet meer behoren tot de nalatenschap, zodat verdeling daarvan niet meer aan de orde is. Wat ook vaststaat, is dat de opstalvergoeding ten minste € 105.000 en ten hoogste € 400.000 bedraagt. Tot de nalatenschap behoort dus een vordering op de erfverpachter van ten minste € 105.000 en ten hoogste € 400.000. Het hof bepaalt dat partijen het bedrag dat zij in verband met deze vordering op de erfverpachter hebben geïnd of zullen innen samen delen, zodat ieder van hen een vierde daarvan krijgt. Hetzelfde geldt voor een Spaanse ervenrekening. Vervolgens komt de verdeling van het overige in Spanje aanwezige nalatenschapsvermogen aan bod waarbij het hof o.m. erkent dat het zo kan zijn dat bepaalde goederen een grote emotionele waarde vertegenwoordigen, maar bijvoorbeeld een landrover nu eenmaal slecht aan één van hen kan worden toegedeeld. Ook komen diverse kostenposten aan bod en vorderingen van de nalatenschap op erven en vice versa. De conclusie is dat het bestreden vonnis in grote lijn in stand blijft.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2228

Zaaknummer: 200.343.115

Rechters: J.H. Lieber, R.A. Dozy en L. Hamer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Anders dan de rechtbank laat het hof zoon wel in het bewijs dat vader wilsonbekwaam was.

Appellant en de twee geïntimeerden zijn broer en zussen. Hun ouders zijn overleden; vader in 2016 en moeder in 2021. Beide ouders hebben in 2016 een (gelijkluidend) testament gemaakt; die testamente zijn verleden door een kandidaat-notaris als waarnemer van de notaris. Vader heeft zijn testament ondertekend om 10:32 uur en is in de avond van diezelfde dag overleden. In het testament is appellant onterfd en is aangegeven dat dit is gedaan omdat hij tijdens leven al bedragen heeft ontvangen, die zijn zussen niet hebben gekregen. In eerste aanleg heeft de rechtbank de vordering van appellant afgewezen dat voor recht wordt verklaard dat (de uiterste wilsbeschikkingen in) het testament van zijn vader nietig is/zijn vanwege wilsonbekwaamheid of een andere rechtsgrond. Het hof beslist dat appellant bewijs mag leveren van zijn stelling dat de uiterste wilsbeschikkingen in het testament van zijn vader nietig zijn vanwege wilsonbekwaamheid. Daarvoor is mede het door appellant ingebrachte journaal van de huisarts van vader – dat zijn stelling ondersteunt – relevant. Ook is het bewijsaanbod van appellant – het horen van de (kandidaat-)notaris – voldoende specifiek.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2077

Zaaknummer: 200.332.570

Rechters: M.H.F. van Vugt, J.H. Lieber en R. Prakke-Nieuwenhuizen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erflater deed zonder toestemming van erflaatster een schenking aan hemzelf die door erflaters nalatenschap als onverschuldigd betaling moet worden terugbetaald.

In een tussenvonnis heeft de rechtbank aan gedaagde opgedragen te bewijzen dat erflaatster toestemming heeft gegeven voor de door erflater aan hemzelf verrichte schenking van € 120.000. In onderhavig vonnis stelt de rechtbank vast dat gedaagde hier niet in is geslaagd. Aangezien de toestemming van erflaatster ontbrak, betreft de door erflater aan hemzelf verrichte betaling geen rechtsgeldige schenking. Nu evenmin een andere rechtsgrond voor de overboeking is gesteld of gebleken, is sprake van onverschuldigde betaling en moet de door erflater verrichte betaling worden terugbetaald aan de nalatenschap van erflaatster. Dit bedrag moet door de nalatenschap van erflater worden terugbetaald aan de nalatenschap van erflaatster. Dit heeft gevolgen voor de omvang van de nalatenschap van erflater en voor de legitimaire massa van eiser in die nalatenschap.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-10-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11955

Zaaknummer: C/05/434839 / HZ ZA 24-141

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toename hypothecaire schuld is onvoldoende om van het bestaan van schenkingen te doen blijken.

In een legitiem geschil waarin met name feitelijke beslissingen worden genomen is interessant dat de rechtbank aangeeft dat het betoog van de eisers dat het bestaan van schenkingen blijkt uit een toename van de hypotheekschuld in de periode na het overlijden van erflater, niet kan slagen. Het enkele verkrijgen door erflater van financiële ruimte betekent niet dat zij deze ruimte vervolgens heeft benut om schenkingen te doen. Daarvoor zijn concrete aanwijzingen nodig, die ontbreken. Bovendien is tijdens de mondelinge behandeling nadrukkelijk toegelicht dat erflater niet goed met geld kon omgaan, boven haar stand leefde en beperkt moest worden in het aangaan van schulden. Deze omstandigheden maken het aannemelijk dat erflater het geld zelf heeft uitgegeven, zodat er des te minder aanleiding is om zonder nadere aanwijzingen aan te nemen dat erflater met de toegenomen financiële ruimte schenkingen zou hebben gedaan.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 12-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11949

Zaaknummer: C/05/444562 / HZ ZA 24-392

Rechters: E. Schippers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voor de waarde van de woning wordt aangesloten bij WOZ-waarde en niet bij de lagere verkoopprijs.

De in 2019 gehuwde erflater was in gemeenschap van goederen gehuwd met de in 2021 overleden erflaatster. Erflater had vier kinderen, van wie twee uit het huwelijk met erflaatster. Erfrechtelijk relevant in deze zaak is de waardebepaling van de woning. De nalatenschap van erflater is met een ouderlijke boedelverdeling verdeeld. Over de omvang van de vorderingen van de erfgenamen van erflater op de nalatenschap van de inmiddels overleden erflaatster bestaat geen overeenstemming. Erflaatster heeft na erflaters overlijden de woning voor € 113.500 verkocht. In 2024 heeft het hof (ECLI:NL:GHARL:2024:5840) nadat het had geconstateerd dat appellante en geïntimeerde twee van de erfgenamen zijn van erflater en dat appellante de overige erfgenamen niet in de procedure had betrokken, haar in de gelegenheid gesteld om ook de overige kinderen daarin te betrekken. In 2026 geeft appellante aan dat de rechtbank ten onrechte aansluiting heeft gezocht bij de WOZ-waarde van € 160.000 voor de waardebepaling van de woning en dat aansluiting moet worden gezocht bij de verkoopprijs van € 113.500. Volgens appellante was er sprake van ernstige bodemverontreiniging met een saneringsplicht waardoor de woning niet meer waard was dan € 100.000. Zij stelt zich op het standpunt dat gezien de verkoopprijs de woning niet is verkocht onder de marktprijs en dat bij de bepaling van de WOZ-waarde van de woning over het jaar 2018 de bodemverontreiniging niet is meegenomen als een op de waarde van invloed zijnde factor. Verder voert zij aan dat de woning niet in de nalatenschap valt, omdat de langstlevende echtgenote in haar recht stond om de woning te verkopen onder de voorwaarden die zij zelf goed achtte. De woning is verkocht en de verkoopopbrengst is niet meer aanwezig zodat beide niet in de nalatenschap vallen, aldus appellante. Het hof geeft aan dat voor de bepaling van de waarde van de vordering van de erfgenamen van de erflater gaat om de omvang van de nalatenschap op de datum van overlijden van erflater. Bepalend is daarom de waarde van de woning op deze datum. Op zich is het juist dat de langstlevende als eigenaar van de woning deze mocht verkopen onder de voorwaarden die zij goed achtte, maar dat is hier verder niet relevant. Waar het om gaat, is wat de waarde was van de woning op de peildatum. Naar het oordeel van het hof ligt het op de weg van appellante, die zich in hoger beroep op het standpunt stelt dat de waarde van de woning lager is dan de WOZ-waarde van € 160.000 waarvan de rechtbank is

uitgegaan, om aan te tonen dat de woning minder waard was dan dat bedrag. Dit heeft zij niet gedaan. Hoewel het hof in de stukken leest dat er een vervuiling van de grond is geconstateerd bij een verkennend bodemonderzoek, blijkt daaruit niet dat er een saneringsplicht gold en dat de kosten door de eigenaar moeten worden gedragen. Hieruit en de overige stukken maakt het hof op dat bij gelijk gebruik er geen verdere beperkingen zijn in het gebruik. Er valt uit de stukken niet af te leiden dat de woning met erf en ondergrond door de vervuiling minder waard was. Ook is geen taxatierapport overgelegd waaruit dat zou kunnen blijken.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2276

Zaaknummer: 200.334.161/01

Rechters: L. van Dijk, A.P. de Jong-de Goede en H. Mollema-de Jong

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Door erflater handgeschreven document is voor rechtbank geen reden om op grond van redelijkheid en billijkheid af te wijken van het versterferfrecht.

De ongehuwde erflater is in 2025 overleden zonder achterlating van afstammelingen. De ouders van erflater zijn voor hem overleden. Erflater had één zus/gedaagde. Erflater had sinds 2005 een relatie met een van de in totaal dertien eisers. In 2015 heeft erflater contact gehad met een notariskantoor over het opstellen van een testament zonder dat daar verder enige actie door hem is op ondernomen. In 2019 leidde hernieuwd contact tot het opstellen van een concept, dat nadien is aangepast. Dit concept is nimmer getekend. Ook in 2023 is er contact geweest tussen erflater en het notariskantoor over het op te stellen testament, wederom zonder dat tot het tot ondertekening kwam. Twee weken voordat erflater een operatie moest ondergaan – aan de gevolgen waarvan hij is overleden – geeft erflater in een whatsappbericht aan drie van de eisers aan dat hij een onderhands handgeschreven en ondertekend ‘tijdelijk stuk’ heeft gemaakt met daarin zijn wensen ‘voor het geval dat’. Eisers vorderen – samengevat – een verklaring voor recht dat de nalatenschap niet vererft volgens het versterferfrecht, maar volgens het onderhandse stuk. Hieraan leggen zij ten grondslag dat de inhoud van het handgeschreven document de ware wil van erflater is geweest en dat dit, met een beroep op artikel 3:12BW, zou moeten prevaleren boven vormvereisten die aan het opstellen van een testament verbonden zijn. Volgens eisers bevat het handgeschreven document de uiterste wil van erflater. Erflater heeft zijn vermogen willen nalaten aan zijn *chosen family*. Het zou naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn als het handgeschreven document niet gevolgd zou worden, ook vanwege de familieverhoudingen, het feit dat erflater vlak voor een operatie een ‘noodtestament’ heeft opgesteld en erflater erop vertrouwd dat dit testament uitgevoerd zou worden. Gedaagde heeft in strijd met de goede trouw de nalatenschap aanvaard, terwijl zij wist dat dit niet de wil van erflater was.

De rechtbank geeft eerst de wijzen van erfopvolging weer, de vormvereisten die gelden voor een uiterste wilsbeschikking en de rol van de notaris bij dit alles als waarborg dat deze op het moment van het passeren van de akte kan nagaan of hetgeen in de akte is opgenomen op dat moment ook daadwerkelijk de uiterste wil van erflater is. Vervolgens gaat de rechtbank in op

uitzonderlijke omstandigheden waaronder op grond van redelijkheid en billijkheid van artikel 6:2 BW in verhouding tot 3:12 BW een rechtsregel buiten toepassing kan worden gelaten. Gelet op de aard van het erfrecht moet de rechter dan ook extra voorzichtig zijn om op grond van artikel 6:2 lid 2 BW een erfrechtelijke regel buiten toepassing te laten. Daarna komt de uitzonderlijke situatie aan bod waarin de rechter bepaalt dat uitvoering moet worden gegeven aan een concepttestament. Te weten: indien er volstreekte zekerheid is dat hetgeen is vastgelegd in het concepttestament, overeenstemt met de uiterste wil van de overledene op het moment van overlijden. De rechtbank is van oordeel dat het handgeschreven document van erflater geen doorkruising van het wettelijk stelsel rechtvaardigt. In de eerste plaats omdat dit document, anders dan in de door eisers aangehaalde uitspraken waarin is geoordeeld dat een afwijking van het wettelijk versterfrecht gerechtvaardigd is, geen concepttestament is dat door een notaris is opgesteld. Erflater heeft in de jaren voor zijn overlijden nagedacht over zijn nalatenschap en hij heeft meermalen voorbereidingen getroffen om een testament door een notaris op te laten stellen en te laten passeren. Het was voor erflater volstrekt duidelijk dat hiervoor de tussenkomst van een notaris vereist is. Ondanks die wetenschap is er nooit een testament gepasseerd en was er ten tijde van het overlijden van erflater geen concepttestament dat gereed was om gepasseerd te worden. Omdat het handgeschreven document geen door een notaris opgesteld concepttestament is, gaat een beroep op de door eisers aangehaalde rechtspraak en de leer van de volstreekte zekerheid niet op. Zelfs als het handgeschreven document gelijk zou worden gesteld met een concepttestament, kan naar het oordeel van de rechtbank nog steeds niet met volstreekte zekerheid vastgesteld worden dat wat staat vermeld in dit document de werkelijke wil van erflater op het moment van zijn overlijden is geweest. Daarbij speelt mee dat erflaters wensen in de loop der jaren op onderdelen gewijzigd zijn en het handgeschreven document niet exact overeenkomt met het laatste concepttestament van 2021. Verder zat tussen het moment waarop het handgeschreven document is opgesteld en het moment van overlijden een periode van een maand. Erflater stond ten tijde van het opstellen op het punt om geopereerd te worden en heeft kennelijk snel nog iets op papier willen zetten voor het geval hij zou komen te overlijden. Hij wist dat tussenkomst van een notaris noodzakelijk was en heeft dit ook in het whatsappbericht aangegeven. Erflater mocht er dan ook niet op vertrouwen dat het handgeschreven document voldoende zou zijn om daarmee zijn uiterste wil kenbaar te maken. Concluderend is de rechtbank van oordeel dat het handgeschreven document geen aanleiding vormt om op grond van de redelijkheid en billijkheid af te wijken van het wettelijk versterfrecht. Die aanleiding ziet de rechtbank ook niet in de door eisers gestelde familieverbanden. Het lijkt er voorts op dat erflater aan gedaagde, alsmede aan haar partner en zoon naam 2, op grond van het handgeschreven document ten minste een deel van zijn vermogen heeft willen nalaten. Toepassing van het wettelijk versterfrecht leidt in dit geval dan ook niet tot onaanvaardbare

gevolgen. Ten slotte kan ook de omstandigheid dat gedaagde na het overlijden van erflater aanvankelijk ervan uitging dat het handgeschreven document geldig en leidend is, zoals eisers hebben gesteld, niet tot een andere conclusie leiden. Uiteindelijk gaat het immers niet om de vraag wat gedaagde dacht of deed, maar of het handgeschreven document als uiterste wil van erflater kan worden beschouwd en of toepassing van het wettelijk versterferfrecht tot onaanvaardbare gevolgen leidt. Dat is naar het oordeel van de rechtbank niet het geval.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:8959

Zaaknummer: C/09/687795 / HA ZA 25-587

Rechters: L. Ampere

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partner erft want relatie was niet verbroken na gedwongen opname erflaatster in Wzd-instelling.

Erflaatster heeft haar partner/gedaagde tot enig erfgenaam benoemd en aan haar dochter/eiseres een geldbedrag gelegateerd. Tevens is bepaald dat de beschikkingen ten gunste van gedaagde vervallen als de samenwoning tussen erflaatster en gedaagde ten tijde van het overlijden is verbroken, tenzij deze door omstandigheden buiten hun wil is beëindigd. Van belang is dat erflaatster in 2022 is gevallen en na opname in het ziekenhuis in een geriatrie revalidatieafdeling van de verpleegkliniek en na verder onderzoek in een Wzd-geregistreerde instelling is opgenomen. Nadat erflaatster haar andere heup breekt, overlijdt zij na een kort sterfbed. De uitvaart hebben eiseres en gedaagde samen geregeld. Volgens eiseres blijkt o.m. uit het feit dat partner/gedaagde al snel na opname van erflaatster haar spullen in huis ging opruimen en dat hij toen tegen haar heeft gezegd dat de relatie eigenlijk al jaren over was, en het beëindigen in 2023 van de 'gezamenlijke financiële structuur', dat de relatie was geëindigd. Bovendien regelde eiseres de zorg voor erflaatster en maakte gedaagde kwetsende opmerkingen jegens erflaatster. Volgens de rechtbank blijkt uit dit alles niet dat de relatie is geëindigd, maar wel dat eiseres teleurgesteld is in de manier waarop gedaagde vorm heeft gegeven aan zijn rol als partner in de laatste fase van het leven van erflaatster. Maar daaruit blijkt niet dat hun relatie over was, zoals eiseres beweert. De rechtbank kan ook niet vaststellen dat gedaagde zelf heeft gezegd dat de relatie eigenlijk al was geëindigd. Ook is het niet ongewoon dat relaties van karakter veranderen als een van de partners dement wordt, maar dat betekent niet het einde van de relatie. Verder is wel vastgesteld dat gedaagde tot op het laatst betrokken was bij het leven van erflaatster als haar partner. Zij woonden alleen niet meer samen omdat de gezondheid van erflaatster dat niet meer toeliet. In die zin is sprake van een schoolvoorbeeld van een samenwoning die tegen de zin van de partners is verbroken. Dat de financiële structuur tot slot, voor zover die tussen gedaagde en erflaatster bestond, is geëindigd toen erflaatster in het verpleeghuis ging wonen is ook niet zo vreemd. Zij hadden toen immers geen gezamenlijke huishouding meer.

Vervolgens gaat de rechtbank in op enkele andere vorderingen en bepaalt dat gedaagde de muntenverzameling niet hoeft te laten taxeren, en geen bankafschriften tot 7 jaar voor het

overlijden hoeft af te geven. Als vast komt te staan dat gedaagde – zoals eiseres stelt – gelden aan de nalatenschap heeft onttrokken, vordert zij een verklaring voor recht dat gedaagde daarmee onwaardig is om te erven. Zij stelt dat gedaagde daarmee opzettelijk een deel van de nalatenschap van erflaatster heeft verduisterd als bedoeld in artikel 4:3 lid 1 onder e BW. De rechtbank is het echter met gedaagde eens dat niet is gebleken dat hij gelden aan de nalatenschap van erflaatster heeft onttrokken. Maar ook als dat wel zo zou zijn, zou dat er niet toe leiden dat gedaagde onwaardig is om te erven op grond van voormeld artikel. Het gaat daarin immers uitdrukkelijk om het verduisteren van een uiterste wil en niet om het verduisteren van goederen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1794

Zaaknummer: C/16/598120 / BE ZA 25-43

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De langstlevende/executeur was niet bevoegd om zichzelf tot bestuurder van STAK en bv te benoemen, is gehouden een boedelbeschrijving op te stellen.

Erflater heeft zijn echtgenote/eiser in conventie en zijn kinderen erfgenaam 1 en erfgenaam 2 benoemd tot zijn enige erfgenamen en de wettelijke verdeling van toepassing verklaard. De echtgenote heeft haar benoeming tot executeur aanvaard. Tot de datum van zijn overlijden was erflater enig bestuurder van de besloten vennootschap (bv) en een Stichting Administratiekantoor (STAK). Alle certificaten van de aandelen werden gehouden door erflater. In 2013 is tijdens een gecombineerde vergadering van aandeelhouders en certificaathouders van de bv en het bestuur van de STAK waarbij erfgenaam 1 is benoemd tot opvolgend bestuurder van de STAK en de BV in het geval erflater zou defungeren als bestuurder. Deze benoeming is vastgelegd in een notariële akte. Na het overlijden van erflater heeft de echtgenote zich in april 2018 in het handelsregister laten inschrijven als bestuurder van de bv en de STAK per 5 februari 2017. Op 23 september 2024 heeft erfgenaam 1 zich in het handelsregister ingeschreven als bestuurder van de bv en de STAK met als datum infunctietreding 19 september 2024. De echtgenote is vervolgens met terugwerkende kracht uitgeschreven als bestuurder, als ware zij nooit bestuurder geweest. In geschil is wie de bestuurder is van de bv en de STAK. Volgens de rechtbank is de echtgenote niet rechtsgeldig bestuurder geworden van de STAK en bv. Haar stelling dat zij als executeur-testamentair zichzelf kon benoemen tot bestuurder is onjuist. Weliswaar vallen alle certificaten van aandelen in de nalatenschap van erflater, maar op grond van de statuten zijn de certificaathouders niet bevoegd tot de benoeming van bestuurders. Deze bevoegdheid is uitsluitend toebedeeld aan het bestuur. Nu zij niet (rechtsgeldig) is benoemd tot bestuurder van de STAK, kon zij zichzelf ook niet benoemen tot bestuurder van de bv. Deze bevoegdheid komt immers uitsluitend toe aan (het bestuur van) de STAK als enig aandeelhouder van de bv. De echtgenote heeft bovendien tijdens de mondelinge behandeling (via haar advocaat) aangegeven dat er geen formeel besluit is waarbij zij tot bestuurder is benoemd. Erflater kon – zo de rechtbank – als bestuurder van de STAK en namens de STAK als aandeelhouder van de bv een (opvolgend) bestuurder voor zowel de STAK als de bv benoemen. Deze besluiten zijn rechtsgeldig tot stand gekomen en gesteld noch gebleken is dat zij later zijn aangetast. Dat

erflater voornemens was de opvolgende benoeming van erfgenaam 1 ongedaan te maken staat niet vast. Stukken waaruit dit zou blijken ontbreken. Zelfs indien erflater dit voornemen zou hebben gehad, is geen daartoe strekkend besluit genomen. Daarom moet worden uitgegaan van de geldigheid van deze benoeming. Dat het na het overlijden van erflater enkele jaren heeft geduurd voordat erfgenaam 1 zijn benoeming heeft aanvaard, maakt het voorgaande niet anders. Vast staat immers dat erfgenaam 1 zijn benoeming tot bestuurder van de STAK en de bv in september 2024 heeft aanvaard, door zich als zodanig te laten inschrijven in het handelsregister van de Kamer van Koophandel. Erfgenaam 1 is derhalve per 19 september 2024 bestuurder geworden van de bv en de STAK. De primair gevorderde verklaringen voor recht dat de echtgenote rechtsgeldig bestuurder van bv en STAK is, worden afgewezen. De reconventionele vorderingen van de erven om de echtgenote te veroordelen tot afgifte van een boedelbeschrijving en medewerking aan het opstellen van een akte op basis waarvan de vorderingen van de kinderen worden vastgesteld, worden afgewezen. Een boedelbeschrijving is nog niet opgemaakt en een bevel tot het opstellen moet in een verzoekschriftprocedure bij de kantonrechter worden verzocht. Voor zover de erfgenamen niet in onderling overleg tot overeenstemming komen over de vaststelling van de omvang van de vorderingen, wordt deze op het verzoek van de meest gereede partij door de kantonrechter vastgesteld. Er bestaat echter geen (wettelijke) grondslag om de echtgenote te veroordelen om een notaris opdracht te geven tot het opstellen van een akte waarin de hoogte van de erfdelen wordt vastgesteld.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 30-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:11957

Zaaknummer: C/05/446021 / HA ZA 25-15

Rechters: M. Stempfer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank stelt vast dat taak en beheer executeur is geëindigd en dat deze conform het testament geen recht had op loon en oordeelt over verdelingskwesties.

De in 2020 overleden erflater had drie kinderen: gedaagde, dochter X en erflaatster. (Mede-)eiseres is het kind van X en dus het kleinkind van erflater. Erflaatster is in 2024 overleden. (Mede-)eiser was de levenspartner van erflaatster, executeur in haar nalatenschap en een van haar erfgenamen. In zijn testament heeft erflater gedaagde, eiseres en erflaatster tot erfgenaam benoemd. Aan dochter X is een legaat ter grootte van haar legitieme portie toegekend. De rechtbank wijst de gevorderde verklaring dat de executeur is geëindigd toe. De opeisbare schulden zijn voldaan en gedaagde heeft verklaard hiertegen geen bezwaar te hebben. De executeur beëindigt vervolgens zijn beheer door de goederen van de nalatenschap aan de erfgenamen ter beschikking te stellen (art. 4:150 lid 1 BW). De erfgenamen kunnen de bevoegdheid van de executeur tot beheer op grond van artikel 4:150 lid 2 sub b BW beëindigen als anderhalf jaar is verstreken nadat de executeur de nalatenschap in beheer heeft kunnen nemen. De rechtbank beschouwt het beheer van gedaagde als beëindigd omdat eiser en eiseres zich op dit laatstgenoemd artikel onweersproken hebben beroepen en gedaagde zegt er geen bezwaar tegen te hebben als de erfgenamen de nalatenschap beheren. Gedaagde wordt veroordeeld rekening en verantwoording af te leggen. Daarna gaat de rechtbank over tot het vaststellen van de peildatum en de waarde van de nalatenschap en gelast de wijze van verdeling. Diverse verdelingskwesties komen aan bod. De rechtbank bepaalt o.m. dat diverse kosten, waaronder verbouwkosten van een tot de nalatenschap behorende woning en executeurskosten niet ten laste van de nalatenschap mogen worden gebracht. Gedaagde had zichzelf – na ingewonnen advies – € 18.000 aan executeursloon toegekend. Erflater heeft echter in zijn testament bepaald dat de executeur geen loon toekomt. Gedaagde heeft de kantonrechter ook niet gevraagd om hem op grond van onvoorziene omstandigheden toch een beloning toe te kennen (op grond van art. 4:144 lid 3 in samenhang gelezen met art. 4:159 lid 3 BW), zodat een toewijzende beschikking van de kantonrechter ook niet voorhanden is. Het juridisch advies over zijn aanspraak op loon, heeft gedaagde uitsluitend ten behoeve van zichzelf ingewonnen. De rechtbank ziet dan ook niet dat dit kosten zijn die gedaagde, gelet op de hem door de wet of erflater toegedachte taak, in redelijkheid heeft kunnen maken. De

juridische advieskosten zijn daarom niet aan te merken als kosten van executele. Deze kosten en het bedrag aan loon voor de executeur hadden dus niet van de ervenrekening mogen worden betaald. Gedaagde hoeft voor zijn gebruik van de woning geen gebruikersvergoeding te voldoen, omdat de andere erven ook gebruik maakten van deze woning.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 18-02-2026

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2026:1723

Zaaknummer: C/15/355531 / HA ZA 24-438

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het feit dat de derde erfgenaam door middel van een bewindvoerder in het geschil is verschenen is geen reden om terug te komen op de eerder gegeven tussenbeslissing.

Partij B, partij A en partij C (vertegenwoordigd door de bewindvoerder) zijn broer en zussen van elkaar. Zij twisten over de afwikkeling van de nalatenschap van hun ouders die allebei in 2016 zijn overleden. Bij tussenvonnis van 19 februari 2025 is beslist dat de woning in plaats 1 aan partij A zal worden toebedeeld en is bepaald op welke wijze de waardebepaling van die woning dient te geschieden. Voor het overige is de zaak op verzoek van partijen aangehouden om hen in de gelegenheid te stellen om, met inachtneming van het oordeel van de rechtbank over de woning, tot evenwichtige afspraken te komen die leiden tot een totaalregeling over de afwikkeling van de nalatenschappen. Partijen hebben geen overeenstemming bereikt. In onderhavige uitspraak wijst de rechtbank de vraag om terug te komen op de tussenbeslissing af. De rechtbank geeft aan dat de wens van partij B om de woning beschikbaar te houden als vakantiehuis voor de gehele familie al is meegewogen in haar belangenafweging. De enkele omstandigheid dat partij C – die inmiddels via de bewindvoerder in de procedure is verschenen – op dat punt dezelfde mening is toegedaan, levert naar het oordeel van de rechtbank geen nieuw feit op dat een grondslag geeft om terug te komen van de eerder gegeven eindbeslissing. Partijen hebben nog altijd geen overeenstemming bereikt over de waarde waartegen de woning in de verdeling moet worden betrokken. Zij hebben het spoorboekje dat de rechtbank in het tussenvonnis aan partijen heeft meegegeven om de waarde van de woning vast te stellen niet gevolgd. Partijen hebben wel diverse recente en minder recente waardebepalingen in het geding gebracht, maar de waardes die hieruit volgen, en die bovendien sterk uiteenlopen, worden betwist en geven de rechtbank onvoldoende aanknopingspunten om de waarde van de woning op een gedegen wijze vast te kunnen stellen. De rechtbank heeft contact opgenomen met een Nederlands makelaars- en advieskantoor dat onder meer taxaties verzorgt in het land waar de woning ligt. De rechtbank draagt partijen op om een aan dit kantoor verbonden taxateur binnen twee weken na de datum van dit vonnis gezamenlijk opdracht te geven om de woning in te taxeren en hiervan een gedetailleerd taxatierapport op te stellen. In een eerder stadium van deze procedure waren partijen het eens over verkoop van een ander huis – het vakantiehuis – aan een derde,

maar nadien heeft de bewindvoerder toedeling van het vakantiehuis aan partij C gevorderd. De bewindvoerder heeft toegelicht dat toedeling van het vakantiehuis aan partij C met oog op de volledige afwikkeling van de nalatenschap financieel gezien een reële optie is, maar een en ander is wel afhankelijk van de waarde waartegen het vakantiehuis aan partij C zal worden toebedeeld. Het taxatierapport van het vakantiehuis is nog niet gereed en de bewindvoerder krijgt opdracht dit zo snel mogelijk aan de rechtbank toe te sturen waarna de rechtbank bij eindvonnis beslist over de toedeling van het vakantiehuis. Vast staat dat partij C vanaf 2016 gedurende meerdere lange aaneengesloten periodes in het vakantiehuis heeft gewoond. Nu de gebruikerslasten van het vakantiehuis steeds door partij C zijn (en nog altijd worden) gedragen via bijstorting op de ervenrekening, heeft partij A geen belang bij de door haar gevorderde verklaring voor recht dat partij C aan de nalatenschap een bedrag van 18.957,37 verschuldigd is ter zake van de gebruikerslasten van het vakantiehuis. De rechtbank ziet aanleiding om partij C wel te veroordelen tot betaling van een beperkte gebruiksvergoeding voor de periode vanaf 1 augustus 2024. Na in te zijn gegaan op diverse feitelijke verdelingskwestie waaronder (vermeende) vorderingen tussen partijen over en weer c.q. de nalatenschap houdt de rechtbank in afwachting van het taxatierapport iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:9384

Zaaknummer: C/09/670590

Rechters: R.C. Hartendorp

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het is niet in strijd met artikel 14 EVRM dat een kind niet in aanmerking komt voor de partnervrijstelling, en een oude goederenrechtelijke legitieme rent niet op.

Erflater B is overleden in 1995, zijn echtgenote A met wie hij in algehele gemeenschap was gehuwd is in 2019 overleden. Zij hadden twee kinderen: belanghebbende X en zijn broer Y. B heeft A tot zijn enig erfgenaam benoemd. X en Y hebben een beroep gedaan op hun legitieme portie in vaders nalatenschap. Hun legitieme porties bedragen tezamen 4/9e deel van de nalatenschap van erflater. Tot die nalatenschap behoorde onder meer het aandeel van B in de echtelijke woning. A woonde tot haar overlijden samen met belanghebbende in de woning, die na het overlijden van erflater en ook nog ten tijde van haar overlijden op naam van erflater stond. X en Y zijn de erfgenamen van A. De twee kwesties die voorliggen, zijn of X nog een vordering heeft op A in verband met het overlijden van B en of X al dan niet een beroep kan doen op de partnervrijstelling van artikel 32 lid 1 onder 4°, letter a, SW 1956 (tekst 2019). Het beroep door X en Y op hun legitieme portie is gedaan onder het oude erfrecht. Dit betekent volgens de Hoge Raad dat er geen vordering is ontstaan, de oude legitieme was immers een goederenrechtelijke aanspraak. A was enig erfgenaam van B, er is dus geen sprake van een krachtens verdeling ontstane vordering wegens overbedeling. Het hof heeft volgens de Hoge Raad terecht vastgesteld dat van eventuele oprenting van vorderingen geen sprake kan zijn. Een en ander betekent wel dat bij de afwikkeling van de nalatenschap van A rekening moet worden gehouden met de goederenrechtelijke aanspraken van X en Y. Het hof heeft dit volgens de Hoge raad op juiste wijze gedaan. Dit wordt niet anders doordat het Hof tevens heeft geoordeeld dat de goederenrechtelijke aanspraak van X en Y in de nalatenschap van B ten tijde van het overlijden van moeder A in 2019 was uitgewerkt. Dat oordeel berust – zo de Hoge Raad – op een onjuiste rechtsopvatting. Artikel 128 van de Overgangswet NBW brengt voor nalatenschappen die zijn opengevallen voor 1 januari 2003 mee dat de legitimaris zijn onder het oude erfrecht ontstane bevoegdheid ook nog kan blijven uitoefenen nadat het nieuwe erfrecht op die datum in werking is getreden. Daartoe dient hij binnen de in het tweede lid van die bepaling genoemde termijn een verklaring af te leggen die inhoudt dat hij zijn legitieme portie wenst te ontvangen. Daarvoor is niet vereist dat de legitimaris binnen die termijn zijn legitieme portie ook daadwerkelijk opeist, bijvoorbeeld door het vorderen van

verdeling van de nalatenschap. Nadat belanghebbende en zijn broer door het invoeren van hun legitieme portie in de nalatenschap van erflater een goederenrechtelijke aanspraak hadden verkregen, bracht artikel 128 lid 2 van de Overgangswet NBW dan ook niet mee dat die aanspraak na afloop van de in die bepaling genoemde termijn was uitgewerkt. Dit onjuiste oordeel van het hof heeft echter geen invloed gehad op zijn beslissing over de omvang van de nalatenschap van erflaatster. Onder verwijzing naar de conclusie van de A-G stelt de Hoge Raad vast dat het niet in strijd is met artikel 14 EVRM dat een bloedverwant in de rechte lijn niet in aanmerking komt voor de partnervrijstelling.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 17-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:669

Zaaknummer: 25/00767

Rechters: M.W.C. Feteris, M.T. Boerlage, F.R. Salomons, A.E.H. van der Voort Maarschalk en W.A.P. van Roij

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof volgt uitleg van de rechtbank en bepaalt dat legataris slechts recht heeft op deel van het gelegateerde bedrag.

In eerste aanleg (ERF 2024-0599) oordeelde de rechtbank dat een aan eiser gelegateerd bedrag van € 50.000 was bedoeld om kozijnen, goten en daken te vervangen. Omdat de kozijnen na het testament op kosten van erflaatster voor € 23.000 zijn vervangen, dient dit bedrag op de totaal door erflaatster gewilde compensatie in mindering te worden gebracht. Het legaat bedraagt daarmee € 27.000. Verder waren de notariskosten wel en de advocaatkosten slechts gedeeltelijk schulden van de nalatenschap. In hoofdlijn bekrachtigt het hof dit oordeel. Dat € 50.000 volstrekt onvoldoende is om de drie zaken te vervangen betekent volgens het hof – gelijk de rechtbank meende – niet dat legataris X recht heeft op de volledige € 50.000. Integendeel, uit het testament van erflaatster kan nu juist worden afgeleid dat zij X met een bedrag van maximaal 50.000 heeft willen compenseren voor de kosten van achterstallig onderhoud aan kozijnen, goten en dak. Dit volgt uit de duidelijke bewoordingen ‘te vermeerderen met een bedrag van vijftig duizend euro voor achterstallig onderhoud in verband met vervanging kozijnen, goten en dak’. Indien erflaatster had gewild dat alle kosten van X voor het achterstallig onderhoud aan de kozijnen, de goten en het dak zouden worden vergoed, had zij dat in haar testament kunnen bepalen. Dat is niet gebeurd, en er is sprake van ‘enige compensatie’.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1041

Zaaknummer: 200.348.720/01

Rechters: A.R. Sturhoofd, H.A. van den Berg en K.A.J. Bisschop

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank oordeelt welke kostenposten kwalificeren als schulden van de nalatenschap; kosten voor verlengen grafrecht vallen daar niet onder.

Erflaatster is de moeder van partijen en zij is in 2024 overleden. Het vermogen van eiser – vertegenwoordigd door de bewindvoerder – is onder bewind gesteld en namens haar is de nalatenschap beneficiair aanvaard. In geschil is welke posten schulden van de nalatenschap zijn. De rechtbank volgt eiser in diens betoog dat een bedrag ad € 8.550 ten onrechte als schuld is opgevoerd nu dit een lening betreft die de bonusvader van partijen aan diens eigen zoon heeft verstrekt. Die verhouding raakt erflaatster niet en er is onvoldoende onderbouwd dat sprake zou zijn van een natuurlijke verbintenis van erflaatster. Eiser wordt gevolgd in diens betoog dat gedaagden rekening en verantwoording verschuldigd zijn in verband met contante pinopnames voorafgaand aan het overlijden. Ter zake van de uitvaartkosten besluit de rechtbank dat de kosten voor de verlenging van grafrechten niet alleen nog niet zijn gemaakt maar een keuze betreft van de nabestaanden voor de toekomst. Het betreft geen kosten die noodzakelijk samenhangen met de kosten van lijkbezorging zelf. Ook het niet-gespecificeerde bedrag in verband met kosten voor het thuis afscheid nemen wijst de rechtbank af.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2072

Zaaknummer: C/16/598797 / BE ZA 25-49

Rechters: P.J. Elferink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onwillige erfgenaam wordt veroordeeld tot meewerken aan totstandkoming en uitvoering verkoop nalatenschapswoning.

Erflater is in 2024 overleden en heeft de negen eisers (voor 7/8^e) en gedaagde (voor 1/8^e) als erfgenamen achtergelaten. Tot de nalatenschap behoort een woning. Kort en goed heeft gedaagde aangegeven enkel met de verkoop van de woning aan betrokkene X in te stemmen als een meerwaardeclausule in de koopovereenkomst wordt opgenomen. X stemt niet in met die clausule. Vervolgens heeft gedaagde onder druk van een uitgebrachte kortgedingdagvaarding de koopovereenkomst getekend. In verband met onduidelijkheid over de eigendom van een (deel)perceel is de koopovereenkomst vervolgens enkele keren aangepast. Eisers vorderen dat gedaagde wordt veroordeeld tot medewerking verlenen aan de totstandbrenging en uitvoering van de koopovereenkomst van de woning. De conclusie is dat gedaagde onvoldoende steekhoudende bezwaren tegen de verkoop van de woning aan X heeft opgeworpen. De nalatenschap van erflater is door een aantal erfgenamen beneficiair aanvaard. Ter zitting hebben eisers toegelicht waaruit de nalatenschap bestaat. Het spaargeld en de inboedel van erflater zijn inmiddels verdeeld en vast staat dat ook de gedaagde zijn aandeel daarin heeft ontvangen, zodat alleen nog de woning resteert, waarop nog een relatief geringe hypotheekschuld van circa € 32.000 rust. De nalatenschap bevat volgens eisers verder geen schulden. Gedaagde heeft dit niet weersproken. De vereffening bestaat dan ook uit het voldoen van voornoemde hypotheekschuld. Gelet op de (getaxeerde) waarde van de woning is het alleszins aannemelijk dat de baten de schulden van de nalatenschap ver overstijgen. De woning zal moeten worden verkocht alvorens tot verdeling van de nalatenschap kan worden overgegaan. Nu er een koper bereid is gevonden die meer dan de getaxeerde waarde voor de woning wil betalen, moet de gedaagde gelet op het voorgaande meewerken aan de verkoop van de woning aan X. Gedaagde heeft niet aangetoond dat de woning op korte termijn aan een ander kan worden verkocht en dan meer zal opbrengen. Het spoedeisend belang is gegeven nu niet is weersproken dat de aan de woning verbonden maandelijkse vaste lasten ten laste van de nalatenschapsboedel doorlopen. Bovendien staat de woning op dit moment leeg, met alle risico's van dien. Ter zitting hebben eisers toegelicht dat zij etensresten hebben aangetroffen in de woning, zodat bij hen tevens de vrees bestaat dat krakers hun intrek in de woning zullen nemen. Ook moeten een aantal van de erfgenamen nog erfbelasting voldoen en uitstel van

betaling daarvan kan enkel tegen een relatief hoge rente.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2026:2627

Zaaknummer: C/05/462631 / KG ZA 26-57

Rechters: S.J. Peerdeman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ook in beroep wordt klacht dat bij afgeven afschrift identiteit onvoldoende is gecontroleerd, afgewezen.

De moeder van klager is overleden. In 2017 heeft zij een testament opgemaakt bij een inmiddels gedefungeerde notaris, wiens protocol is overgenomen door de notaris. Klager is executeur in de nalatenschap van zijn moeder. De broer van klager heeft bij het kantoor van de notarissen een afschrift van het testament opgevraagd. Dit afschrift is afgegeven door de kandidaat-notaris, als waarnemer van de notaris. Klager verwijt de notarissen dat zij bij de afgifte van het afschrift van het testament niet 100% verifieerbare zekerheid hadden dat degene die om een afschrift van het testament vroeg daartoe gerechtigd was. Ook is volgens klager het afgegeven afschrift van het testament gemanipuleerd. In eerste aanleg is overwogen dat de notarissen hebben toegelicht dat altijd wordt gecontroleerd of de persoon die zich meldt voor een afschrift van een testament recht heeft op een afschrift, waarna deze persoon wordt geïdentificeerd en dat dit is gedaan aan de hand van een geldig legitimatiebewijs. De echtheid van dit legitimatiebewijs is vervolgens gecontroleerd aan de hand van de in het notariaat voorgeschreven WID-scanner. Ook zonder het opvragen van een geboorteakte kunnen notarissen zelf controleren door inzage in de BRP of iemand een kind en in dit geval daarmee een erfgenaam van een erflater is. Ook in hoger beroep hebben de notarissen de gang van zaken bij de afgifte van het afschrift van het testament door de kandidaat-notaris opnieuw toegelicht. Zij hebben verklaard dat de identiteit van de aanvrager van het afschrift op de wettelijk voorgeschreven wijze is vastgesteld en gecontroleerd, waarna vervolgens het afschrift is afgegeven. Klager heeft volgens het tuchthof niets aangevoerd waaruit het zou moeten afleiden dat de gang van zaken bij de afgifte van het afschrift van het testament anders is verlopen dan de notarissen hebben verklaard. Voor de notarissen bestaat geen verplichting om de bewijsstukken van de identificatie over te leggen aan klager. Het hof verklaart de klacht ongegrond. Verder heeft klager in hoger beroep bevestigd dat de tekst van het afschrift gelijk is aan de tekst van het testament. Het gaat klager uitsluitend om de opmaak van het afschrift, maar daarmee is voor het hof manipulatie van het afschrift niet komen vast te staan. Het hof acht daarom, net als de kamer, ook dit klachtonderdeel ongegrond.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1175

Zaaknummer: 200.361.560

Rechters: J.H. Lieber, E. de Greeve en S.V. Viveen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rente over niet-opeisbare OBV-vordering waarop een tweetrapsmaking van toepassing is, komt toe aan de verwachter, niet aan de bezwaarde.

Na het overlijden van de vader van de zussen A en B in 1999 hebben zij krachtens een OBV een niet-opeisbare vordering op hun moeder gekregen. Het testament bevat verder een tweetrapsmaking krachtens welke al hetgeen A onverteerd zou nalaten uit deze nalatenschap bij haar overlijden zou toekomen aan haar zus B of haar kinderen. De in 2019 met eiser gehuwde A is in 2020 overleden en heeft eiser als enig erfgenaam achtergelaten. In de kern draait het geschil om de vraag aan wie de opgebouwde rente over de vordering van A op haar moeder toekomt. Komt de rente toe aan eiser, als erfgenaam van A, of aan zus B, als verwachter. Eiser stelt dat de rente over de vordering van A niet tot de nalatenschap van vader behoort, maar tot de nalatenschap van moeder. Dit betekent dat de rente aan hem toekomt en niet onder het fidei-commissaire vermogen valt. Gedaagde heeft een opinie van een hoogleraar ingebracht. De door eiser verdedigde uitleg zou ertoe leiden dat een substantieel deel van het vermogen alsnog via zijn verkrijging als echtgenoot en daarmee via de zogenoemde koude kant aan hem zou toekomen. Een dergelijk resultaat staat op gespannen voet met de duidelijke strekking van het testament, waarin vader juist heeft beoogd zijn vermogen niet buiten zijn familie te laten komen. De rechtbank acht het niet aannemelijk dat vader een dergelijke uitkomst heeft willen aanvaarden.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2071

Zaaknummer: C/16/579672 / BE ZA 24-47

Rechters: R.W.J. van Veen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

***Kantonrechter verklaart bezwaar van langstlevende tegen de
voorgenomen verkoop door vereffenaar van vakantiehuis ongegrond.***

Erflater heeft zijn echtgenote/partij B (voor een tiende deel) alsmede zijn kinderen tot zijn erfgenamen benoemd. De wettelijke verdeling is van toepassing. Aan de kinderen zijn ook aanzienlijke geldbedragen gelegateerd. Over de verkrijgingen van de kinderen is een bewind ingesteld, dat thans nog rust op de verkrijging van twee van de vijf kinderen. De in 2023 benoemde vereffenaar heeft de kantonrechter toestemming verzocht om een procedure in te stellen tegen de echtgenote/partij B. In dat verband heeft de vereffenaar laten weten dat hij voornemens is om over te gaan tot verkoop van het vakantiehuis om deze procedure(s) te kunnen bekostigen. De echtgenote heeft de kantonrechter daarop verzocht om op de voet van artikel 4:215 lid 2 BW een beslissing te nemen over de voorgenomen verkoop, aangezien zij hier bezwaar tegen heeft. Volgens de kantonrechter is duidelijk dat de vereffening van de nalatenschap moeizaam verloopt. De vereffenaar is drie jaar geleden benoemd maar het is in de afgelopen periode niet gelukt om met de erfgenamen/legatarissen in overleg tot afwikkeling van de nalatenschap te komen. Het staat vast dat de omvang van de nalatenschap niet toereikend is om de schulden uit de legaten volledig te voldoen. De vorderingen die de vereffenaar op de echtgenote/partij B meent te hebben, belopen zoals ter zitting is aangegeven in totaal een bedrag van bijna € 1.000.000. Het is niet gelukt om met partij B tot overeenstemming te komen over de vermeende vorderingen; zij neemt daarover een ander standpunt in. De vereffenaar acht het daarom raadzaam een procedure in te stellen met betrekking tot deze vorderingen, en is in verband daarmee voornemens het vakantiehuis te gelde te maken. De vereffenaar heeft aangegeven dat de testamentair bewindvoerder kenbaar heeft gemaakt gelden voor de procedure beschikbaar te stellen in de vorm van een geldlening, onder de voorwaarde dat het vakantiehuis wordt verkocht. De kantonrechter acht het noodzakelijk dat het vakantiehuis wordt verkocht. Er moet duidelijkheid komen over de vorderingen op B, zodat een betere inschatting kan worden gemaakt van de omvang van de nalatenschap. Vast staat dat er in de boedel onvoldoende liquiditeiten zijn om de advocaatkosten voor de procedure(s) te kunnen voldoen. Verder is ter zitting vastgesteld dat, ook als de vorderingen op B volledig worden toegewezen, de nalatenschap nog steeds niet voldoende is om de schulden te kunnen betalen. Dat betekent dat onroerend goed te gelde

moet worden gemaakt, en dus in ieder geval het vakantiehuis zal moeten worden verkocht. Het is begrijpelijk dat het vakantiehuis een emotionele waarde vertegenwoordigt, maar dit belang kan niet opwegen tegen het belang om de nalatenschap op een juiste en voortvarende wijze af te wikkelen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:9647

Zaaknummer: 11987304 EJ VERZ 25-82064

Rechters: A.J. Japenga

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Klager heeft geen redelijk belang bij klacht omdat onduidelijk is of entiteiten namens wie hij klacht indient rechtspersoonlijkheid bezitten.

Erflaatster heeft niet bij testament over haar nalatenschap beschikt en haar broer en zus als erfgenamen achtergelaten. De notarissen hebben een verklaring van erfrecht afgegeven in de nalatenschap. Klager heeft, naast diverse andere verzoeken, bij de notarissen om een afschrift van de verklaring van erfrecht verzocht. Klager verwijt de notarissen dat zij hem ten onrechte de gevraagde stukken en verdere informatie onthouden. Het hof stelt vast dat de door klager opgevoerde entiteiten namens welke hij de klacht indient, niet kunnen worden aangemerkt als klager. Op basis van de door klager aangeleverde stukken kan niet worden vastgesteld dat de door klager opgevoerde entiteiten rechtspersoonlijkheid hebben. Daarnaast is onvoldoende gebleken dat hij deze entiteiten, als ze wel rechtspersoonlijkheid zouden bezitten, rechtsgeldig vertegenwoordigt. Onder verwijzing naar artikel 99 lid 1 Wna is het hof van oordeel dat klager geen redelijk belang heeft bij de klacht. Daarbij betreft het hof dat deze gericht is tegen notarissen die in de nalatenschap van erflaatster als betrokken notaris slechts een beperkte rol hebben gehad. Klager is geen (testamenteir) erfgenaam, legitimaris, legataris of lastbevoordeelde in deze nalatenschap. Klager heeft ook geen indirect of afgeleid (financieel) belang bij de klacht. Dat klager zich actief heeft bemoeid met de constructies die ten grondslag liggen aan de door hem opgevoerde entiteiten en zelf, in strijd met een vonnis van de voorzieningenrechter, als zelfbenoemd internationaal notaris een vermeende erfgenaam in het boedelregister als erfgenaam heeft ingeschreven, maakt dit niet anders. Klager is niet-ontvankelijk.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 28-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1173

Zaaknummer: 200.361.049

Rechters: J.H. Lieber, E. de Greeve en S.V. Viveen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kandidaat-notaris mocht ondanks volmacht eigen declaraties niet voldoen zonder deze vooraf te laten goedkeuren.

Eind 2022 is de ex-echtgenoot/D van klaagster overleden. Zoon E was diens enig erfgenaam. Kandidaat-notaris X was bij de afwikkeling van deze nalatenschap betrokken. In mei 2023 is E overleden, klaagster is zijn enig erfgenaam. Klaagster heeft een overeenkomst van opdracht getekend betreffende het opmaken van een verklaring van erfrecht en de afwikkeling van de nalatenschap van E en de daarvan deel uitmakende nalatenschap van erflater D. Klaagster heeft een volmacht getekend voor de afwikkeling van de nalatenschap van E en in juni 2023 heeft de kantoorgenoot van X een testament van klaagster gepasseerd. In maart 2024 is Q benoemd tot bewindvoerder over het vermogen van klaagster. In maart 2025 heeft klaagster een klachtbrief naar de kandidaat-notaris gestuurd en heeft zij de overeenkomst van opdracht vernietigd en de in rekening gebrachte notariskosten teruggevorderd. Hoewel over het bestaan van de overeenkomst op zich geen twijfel is, had het juist in onderhavig geval op de weg van de kandidaat-notaris gelegen om een complete schriftelijke opdrachtbevestiging te sturen. Klaagster was 88 jaar oud en had kort na elkaar erflater en de zoon verloren. Zij was digibeet, had geen internetbankieren, terwijl de administratie ernstig ongeordend was, zo begrijpt de kamer. De kandidaat-notaris heeft een summier opdrachtbevestiging verstrekt die te summier was opgesteld en waarin een omschrijving van de te verwachten werkzaamheden ontbrak en heeft die mondeling toegelicht. Van de kandidaat-notaris werd dan ook een verhoogde mate van zorgvuldigheid in de communicatie en informatievoorziening en -vastlegging verwacht. Voorstelbaar is dat een bevestiging is gestuurd, maar dat die bij klaagster in het ongereede is geraakt. De kandidaat-notaris heeft, in het licht van het haar gemaakte verwijt, die toezending of verstrekking echter niet kunnen onderbouwen. Gelet op enerzijds de situatie van klaagster en haar administratie en anderzijds de taak die de kandidaat-notaris had om die administratie en de hele financiële afwikkeling in orde te maken, had de kandidaat-notaris de verstrekte volmacht niet zonder meer mogen gebruiken om haar eigen declaraties te voldoen. In dit geval vereiste de zorgvuldigheid dat voor verrekening zo veel mogelijk goedkeuring vooraf van klaagster werd verkregen en ten minste vooraf aankondiging werd gedaan.

Instantie: Kamer voor het notariaat in het ressort Den Haag

Datum uitspraak: 11-02-2026

ECLI: ECLI:NL:TNORDHA:2026:1

Zaaknummer: 25-42

Rechters: G.H.M. Smelt, S.H. Poiesz en J.W.A.P. Michels

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering vader toegewezen tot afgifte deel van de as van overleden zoontje.

Uit de affectieve relatie van eiser en gedaagde is in 2021 een zoontje geboren. Het zoontje is in 2024 overleden. Gedaagde heeft eiser enkele materiële zaken van het zoontje gegeven, maar weigert een deel van de as aan hem te beschikking te stellen. Het uitgangspunt is volgens artikel 18 Wlb dat degene die (het verlot voor) de crematie heeft aangevraagd in de bestemming van de as dient te voorzien. Niet in geschil is dat gedaagde de opdracht tot de crematie heeft gegeven, zodat zij voor de asbestemming dient te zorgen. Dat gedaagde voor de asbestemming dient te zorgen wil echter niet zeggen dat zij naar eigen inzicht mag bepalen hoe dat gebeurt. Zij moet dat doen overeenkomstig de (vermoedelijke) wens van overledene. Die wens kan – gezien de leeftijd van overledene – niet worden vastgesteld. Het is in de gegeven omstandigheden, waar geen sprake is van een voor eiser toegankelijke gedenk- of rouwplek zoals een begraafplaats of rouwmuur waar de as in een urn is gezet, niet gerechtvaardigd om hem de mogelijkheid te onthouden overledene op zijn eigen manier te kunnen herdenken op een (eigen) gedenkplek. Met het onverdeeld laten van de as van overledene wordt in het geheel voorbijgegaan aan de belangen en gevoelens van eiser om het verlies van overledene ook een plek te kunnen geven. De vordering tot het aan eiser ter beschikking stellen van een derde deel van de as wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 22-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2026:2565

Zaaknummer: C/01/413282 / HA ZA 25-157

Rechters: Janssen, A.A.M. A.A.M. Janssen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Executeur op eigen verzoek ontslagen.

Kantonrechter verleent de executeur op diens eigen verzoek ontslag, benoemt een opvolgend executeur en bepaalt dat deze professionele partij haar uurtarief in rekening mag brengen. De wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige enig erfgename heeft verklaard in te stemmen met de benoeming van de opvolgend executeur.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2065

Zaaknummer: 12035943 UB VERZ 25-536

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Langstlevende heeft voldoende gegevens ter beschikking gesteld aan ontferde legitimarissen ter berekening van hun legitieme portie.

Erflater heeft zijn tweede echtgenote/gedaagde tot enig erfgenaam benoemd. Zijn kinderen/eisers hebben een beroep gedaan op hun legitieme portie. Zij vorderen in de hoofdzaak dat de rechtbank de hoogte van hun legitieme vaststelt en gedaagde veroordeelt om de legitieme aan hen uit te betalen. De rechtbank stelt vast dat gedaagde voldoende gegevens (o.m. boedelbeschrijving, afschriften per datum overlijden, jaaroverzichten 2020-2023, aangiften IB 2018-2023) aan eisers ter beschikking heeft gesteld om hun legitieme portie te berekenen en te controleren. Daarvoor hebben zij de door hen gevorderde bankafschriften niet nodig. Uit de financiële jaaroverzichten en de IB-aangiften blijkt dat de saldi van deze vier en/of-rekeningen vanaf 2019 over de jaren heen een geleidelijke stijging laten zien. Gegeven het relatief bescheiden inkomen van erflater en gedaagde (AOW en pensioen), afgezet tegen de gebruikelijke kosten van levensonderhoud, wijst die stijging er niet op dat schenkingen zijn verricht die meegenomen zouden moeten worden bij de berekening van de legitieme. Verder duidt dit er evenmin op dat er leningen zijn verstrekt. Uit de aangiften inkomstenbelasting blijkt ook niet van het bestaan van uitstaande vorderingen, die alsnog op de boedelbeschrijving zouden moeten worden geplaatst. Naar het oordeel van de rechtbank hebben eisers evenmin voldoende belang bij de rekeningafschriften om te onderzoeken of er sprake is van een vordering op grond van de huwelijkse voorwaarden. Het is wel waarschijnlijk dat erflater meer heeft bijgedragen in de kosten van de huishouding dan gedaagde, maar daar was hij ook toe verplicht omdat zijn inkomen hoger was. Verder duidt de toename van de saldi op de en/of-rekeningen er niet op dat het gezamenlijke inkomen ontoereikend was om de kosten van de huishouding te betalen. Een onderzoek of wel naar rato van vermogen is bijgedragen in de kosten van de huishouding is daarom niet aan de orde. Overigens bevatten de huwelijkse voorwaarden een vervalbeding van een jaar voor verrekening van te veel betaalde kosten van de huishouding.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 01-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2059

Zaaknummer: C/16/604707 / BE ZA 25-69

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ingeroepen vernietiging door schuldeiser van verwerping door erfgenaam treft geen doel, wel moet (mede) in belang van die schuldeiser worden vereffend.

X heeft de nalatenschap van de in 2025 overleden erflater verworpen. Uit de verklaring van erfrecht blijkt dat belanghebbende en verzoeker ieder voor een derde erfgenaam zijn, en verweerder 1 en 2 ieder voor een zesde. Zij hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. In januari 2026 heeft Q aan verzoeker geschreven dat – gelet op het feit dat X bij zijn kantoor een aanzienlijke openstaande schuld heeft, hij de rechtshandeling tot verwerping van de nalatenschap paulianeus acht als omschreven in artikel 3:45 BW. Als gevolg daarvan is de verwerping vernietigbaar. Met het schrijven roept Q de vernietiging in van de verwerping. Het verzoek strekt tot het benoemen van een vereffenaar van de nalatenschap van de overledene. De rechtbank stelt voorop dat de schuldeiser van een erfgenaam niet op grond van benadeling de verwerping van die erfgenaam kan vernietigen (art. 4:190 lid 4 tweede zin BW). De vernietiging van de verwerping door X die Q heeft ingeroepen treft daarom geen doel. Dit betekent echter niet dat Bos van der Burg Advocaten per definitie met lege handen komt te staan. De rechtbank kan, wanneer een schuldeiser van een erfgenaam die de nalatenschap verworpen heeft, door deze verwerping klaarblijkelijk is benadeeld, bepalen dat de nalatenschap mede in het belang van de schuldeisers van degene die verworpen heeft zal worden vereffend en een vereffenaar benoemen (art. 4:205 BW). Van een klaarblijkelijke benadeling is sprake indien (1) de schuldeiser zijn vordering op de erfgenaam niet of niet geheel op hem kan verhalen en (2) aan de erfgenaam een aandeel in het overschot zou zijn toegekomen, indien hij niet zou hebben verworpen. Uit de stukken en wat tijdens de zittingen is besproken, volgt naar het oordeel van de rechtbank dat Q klaarblijkelijk is benadeeld doordat X de nalatenschap heeft verworpen. De rechtbank bepaalt dan ook dat de nalatenschap mede in het belang van de schuldeisers van X moet worden vereffend.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 09-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:9584

Zaaknummer: C/09/692264 / HA RK 25-555

Rechters: C.W.D. Bom

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken in diverse eenvoudige vereffeningkwesties.

In ECLI:NL:RBLIM:2026:2084 houdt de kantonrechter de beslissing op het verzoek van de benoemde vereffenaar tot het toekennen van een voorschot op het vereffenaarsloon aan. De kantonrechter volgt verzoekster niet in haar stelling dat de afwikkeling van de nalatenschap bewerkelijk en complex is en veel tijd in beslag neemt, omdat zij vaststellingsovereenkomsten heeft moeten afsluiten. Op geen enkele manier is aannemelijk gemaakt dat de totstandkoming van die vaststellingsovereenkomsten jaren heeft moeten duren. Ook is niet toegelicht waarom het onderzoek naar de waarde van de tot de nalatenschap behorende aandelen inmiddels drie jaar duurt. Tot slot is niet toegelicht wat maakt dat betaling van een voorschot in het kader van een goede vereffening nodig is, nu de rekening en verantwoording en de uitdelingslijst op betrekkelijk korte termijn moeten zijn neergelegd. Aangezien in weerwil van het bepaalde in artikel 279 Rv geen mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden, stelt de kantonrechter verzoekster in de gelegenheid bij brief een nadere toelichting te verstrekken over hetgeen hiervoor is overwogen.

In ECLI:NL:RBLIM:2026:2735 stelt de kantonrechter het vereffenaarsloon vast en geeft het RvG gelegenheid zich uit te laten over een betwiste vordering erfbelasting en verbindt daaraan de conclusie dat die vordering niet te rijmen is met door het RvG gestelde einde van de vereffening.

In ECLI:NL:RBLIM:2026:2724 stelt de rechtbank conform de voorafgaand aan de formele benoeming van de vereffenaar bepaalde limieten het vereffenaarsloon vast in een voltooide vereffening.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 05-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:2084

Zaaknummer: 12064783 \ EZ VERZ 26-14

Rechters: N.H.J. Lafghani

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Huur(voortzettings)kwesties na overlijden van de huurster.

In deze zaak was de in 2025 overleden oudtante van eiser de huurster. Eiser staat sinds 2022 ingeschreven op het adres van de gehuurde woning. Partijen twisten over de vraag of het in deze zaak gaat om woonruimte waarvoor op grond van de Huisvestingswet 2014 en de Huisvestingsvordering van de gemeente een huisvestingsvergunning nodig is. De kantonrechter oordeelt dat dat het geval is. Vervolgens wordt de gevorderde huurvoortzetting afgewezen omdat die huisvestingsvergunning ontbreekt. Dat het verhuurder Stadgenoot zelf is geweest die de (medewerking aan) verstrekking van de huisvestingsvergunning heeft geweigerd maakt het niet anders. In de gemeente zijn de burgemeester en de wethouders bevoegd om te beslissen op een aanvraag om een huisvestingsvergunning welke bevoegdheid is gemandateerd aan een aantal woningcorporaties, waaronder verhuurder. Dit betekent dat verhuurder, naast de gemeente, zelf mag beslissen of er een huisvestingsvergunning wordt verstrekt voor de woningen die hij verhuurt. Als de aanvraag van eiser door verhuurder (of door de gemeente) wordt afgewezen, dan staat tegen dat besluit eerst bezwaar en vervolgens, eventueel, beroep open bij de bestuursrechter. Eiser heeft niet gesteld dat hij verhuurder heeft verzocht om akkoord te geven op zijn verzoek tot afgifte van een huisvestingsverordening of dat hij bezwaar heeft gemaakt tegen een eventuele afwijzing van verhuurder. Ook over het resultaat van zijn aanvraag bij de gemeente heeft hij niets gesteld. Verder is de kantonrechter niet bevoegd om over de aanvraag van de huisvestingsvergunning te oordelen. Dat is voorbehouden aan de bestuursrechter. De kantonrechter kan verhuurder dan ook niet veroordelen om een dergelijke vergunning af te geven. Overigens is het maar zeer de vraag of eiser met succes bezwaar kan maken tegen een besluit om hem geen huisvestingsvergunning te verstrekken omdat hij volgens verhuurder niet voldoet aan de passendheidscriteria die de Huisvestingsverordening van de gemeente stelt aan het verkrijgen voor een woning van meer dan 70 m². Zulke woningen zijn bestemd voor huishoudens met ten minste drie minderjarige kinderen en daarvan is in dit geval geen sprake.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 31-03-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:3801

Zaaknummer: 11826211 \ CV EXPL 25-10662

Rechters: B.T. Beuving

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken inzake percelen in langdurig onverdeelde Caribische nalatenschappen.

Hoewel van mening dat sprake is van langdurig onverdeelde nalatenschappen met vele afstammelingen wijst het gerecht in ECLI:NL:OGEEA:2026:78 het verzoek tot toedeling van het perceel af. In de eerste plaats is de regeling voor langdurig onverdeelde gemeenschappen sociale wetgeving, bestemd voor de bewoners van het eiland. Om die reden bepaalt artikel 3:200b lid 1 BWA dat alleen een persoon die rechtmatig in Aruba verblijft, als gebruiker kan worden aangemerkt. Verzoeker woont in Nederland. Alleen al om die reden kan zijn verzoek niet worden toegewezen. Verder is onvoldoende gebleken dat verzoeker (en daarvoor zijn moeder) het perceel daadwerkelijk 'in gebruik' had op de manier zoals is bedoeld in de wettelijke bepalingen. Tot slot kan niet worden aangenomen dat de waarde van de aandelen van de deelgenoten in het perceel 'zeer gering' is als bedoeld in artikel 3:200a lid 1 BWA. Met name aan de zijde van de acht afstammelingen van een van de erflaters is dit niet het geval.

Ook in ECLI:NL:OGEEA:2026:77 wordt het verzoek afgewezen. Allereerst overweegt het gerecht dat het er wel alle schijn van heeft dat in het verleden afspraken zijn gemaakt over de verdeling van de percelen, maar dat het nooit is gekomen tot een levering. Waarom dat niet is gebeurd, is onbekend. Voor zover verzoekers nakoming van de gemaakte afspraken willen, geldt dat zij dat niet hebben gevorderd. Zo'n vordering kan overigens ook niet worden ingesteld in een procedure op de voet van de artikelen 3:200a e.v. BWA. Bovendien is als gezegd onbekend waarom de afspraken zijn uitgevoerd, in die zin dat het nooit tot levering is gekomen. Of de gemaakte afspraken nog altijd gelden, kan dan ook niet worden vastgesteld. Los daarvan zou toewijzing van het verzoek van de vier verzoekers om te worden aangemerkt als gebruikers van drie percelen in de zin van de artikelen 3:200a e.v. BWA, leiden tot een nieuwe onverdeeldheid. In dat geval zouden die percelen immers nog altijd eigendom zijn van vier personen, te weten verzoekers. Dit is niet de bedoeling van de wettelijke bepalingen waarop verzoekers een beroep doen. De wettelijke regeling is ervoor bestemd dat grond wordt toegekend aan een individuele persoon, niet aan verschillende deelgenoten tezamen. Het is niet de bedoeling dat een nieuwe onverdeeldheid ontstaat. Bovendien zouden bij toewijzing van het verzoek de andere percelen nog altijd onverdeeld blijven. Ook dit is niet de bedoeling

van de wettelijke regeling. Het probleem van de langdurige onverdeeldheid moet in zijn geheel worden opgelost.

In ECLI:NL:OGEEA:2026:109 staat vast dat sprake is van drie langdurig onverdeelde gemeenschappen in de zin van artikel 3:200a BW. De drie oorspronkelijke eigenaren van de percelen zijn immers al lange tijd geleden overleden en het aantal deelgenoten is zeer groot: alleen al in deze procedure hebben zich zowat 150 deelgenoten gemeld, terwijl er afgaande op de informatie van Censo en de trouwboekjes die in het geding zijn gebracht ook nog vele andere deelgenoten zijn die niet in deze procedure zijn verschenen. Het lijkt dus niet aannemelijk dat alle deelgenoten zullen kunnen worden opgespoord, zodat de onverdeeldheid moet worden opgelost via de regeling van artikel 3:200a e.v. BWA. De kosten van een normale verdeling wegen immers niet op tegen de waarde van het erfdeel van de verschillende deelgenoten. Tijdens de zitting is gebleken dat de aanwezige deelgenoten allemaal willen dat de percelen worden verkocht. Op die manier kan immers de langdurige onverdeeldheid worden opgeheven. Artikel 3:174 lid 2 BWA (dat ook van toepassing is in een situatie als bedoeld in art. 3:200a BWA) bepaalt dat de rechter een deelgenoot kan machtigen om een gemeenschappelijk goed te verkopen. Die machtiging wordt dan ook verleend omdat voldoende vast staat dat sprake is van gewichtige redenen om tot verkoop over te gaan. Daarmee wordt een einde gemaakt aan de onverdeeldheid en kunnen de percelen ontwikkeld worden, wat in ieders belang is.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 25-03-2026

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2026:78

Zaaknummer: AUA202401753 AR

Rechters: J. Brand

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Uitspraken inzake verzoeken tot inzage in het medisch dossier van de overledene.

In ECLI:NL:RBMNE:2026:1506 wil de zoon inzage in het dossier over zijn overleden vader van de huisarts omdat vader tijdens leven beslissingen heeft genomen waardoor hij nu minder erft. De voorzieningenrechter wijst het verzoek af. Om inzage te kunnen krijgen in het medisch dossier van zijn vader, moet eiser niet alleen stellen dat hij mogelijk onterecht benadeeld is, maar ook met concrete aanwijzingen komen dat zijn vader wilsonbekwaam was op het moment dat hij de beslissingen nam. Eiser noemt alleen de handelingen van vader waardoor hij minder erft, maar noemt niet waaruit zou blijken dat dit niet de wens van vader was. Dat vader Parkinson had, afhankelijk en hulpbehoevend was en hij meerdere keren in het ziekenhuis is opgenomen of tijdelijk in een zorginstelling verbleef, is daarvoor niet genoeg. Dit zegt niets of in ieder geval onvoldoende over de verstandelijke vermogens van vader om dergelijke beslissingen te nemen. Eiser moet met meer komen om daaraan te twijfelen. Het uitgangspunt is nu eenmaal dat ervan wordt uitgegaan dat iemand wilsbekwaam is. Het is niet zo dat als een nabestaande ongegronde twijfels heeft, deze persoon dan in het medisch dossier mag gaan zoeken naar gronden voor die twijfels. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat vader wilsonbekwaam was toen hij de beslissingen nam die financieel nadelig zijn voor de zoon. Sterker nog, volgens de voorzieningenrechter zijn er i.c. eerder aanwijzingen – te weten de verklaringen de huisarts en notaris – dat vader wel bekwaam was.

In ECLI:NL:RBDHA:2026:7307 wordt het verzoek wel toegewezen. Het belang van eiser om aan de hand van het medisch dossier te kunnen bewijzen dat erflaatster niet wilsbekwaam was ten tijde van het wijzigen van haar testament in 2021 en de nadien gedane onttrekkingen/schenken van haar bankrekening het gevolg zijn van misbruik van de geestestoestand van erflaatster door zijn broer, levert naar het oordeel van de voorzieningenrechter een zwaarwegend belang op. Vaststaat dat eiser door de testamentwijziging financieel is benadeeld, terwijl ook de onttrekkingen/schenking er mogelijk toe hebben geleid dat eiser, anders dan verwacht, minder of niets uit de nalatenschap van erflaatster verkrijgt. Eiser heeft voldoende concrete aanwijzingen aannemelijk gemaakt voor het vermoeden dat erflaatster wilsonbekwaam was ten tijde van het verlijden van het

testament en de periode daarna. Relevant is o.m. dat de verslechtering van het contact tussen erflaatster en eiser zich (vooralsnog) niet logisch laat verklaren. Hoewel het enkel op basis van de verklaringen van eiser en zijn vrouw als merkwaardig te kwalificeren gedrag alleen niet voldoende is om aan te nemen dat erflaatster op het moment van het verlijden van het testament in 2021 en daarna wilsonbekwaam was, vormt dit naar het oordeel van de voorzieningenrechter in combinatie met de CIZ-aanvraag vanwege dementie in augustus 2024 en de kort daarop gevolgde opname van erflaatster in het verpleeghuis en haar overlijden wel een voldoende concrete aanwijzing. Verder is van belang dat sinds eind 2020 aan eiser geen informatie over het welzijn van erflaatster is verstrekt. Ook van haar overlijden is hij pas drie weken later op de hoogte geraakt. Eiser kan dus voor het aannemelijk maken van de wilsonbekwaamheid van erflaatster op dit moment alleen terugvallen op zijn eigen waarnemingen van voor eind 2020 en op de summiere informatie die hij na het overlijden van erflaatster heeft gekregen. Zijn broer is ook nu nog weigerachtig met het verstrekken van informatie. De enige gebleken objectieve bronnen die over de wilsbekwaamheid van erflaatster duidelijkheid kunnen geven zijn de waarnemingen van de notaris en het huisartsendossier. Ook als ervan wordt uitgegaan dat de notaris zorgvuldig heeft gehandeld, weegt dit onvoldoende op tegen de hiervoor genoemde concrete aanwijzingen. Daarmee is voldoende aannemelijk dat de inzage in het medisch dossier van erflaatster noodzakelijk is ter behartiging van het zwaarwegende belang van eiser.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:1506

Zaaknummer: C/16/608090 / KG ZA 26-113

Rechters: M.S.T. Belt

Wetsartikelen: